

paald aangenamen tocht. Het was toen geen gemakkelijke taak voor Agatha's begeleider om, na weesmeesters en voogden zijn wedervaren en de behouden terugkomst der minderjarige te hebben meegedeeld, nog vóór den nacht haar een onderkomen te verschaffen. Bij mej. La Crooy was het toezicht niet streng genoeg gebleken en de voogden hadden zelf ook niet veel lust een juffertje in huis op te nemen, dat zooveel oppassen vereischte. Waar zij kwam, weten wij niet, maar met alle vrijheid was het nu natuurlijk gedaan.

Van Agatha zelf vernam men omtrent haar uitstapje niet veel. Zij gaf eerst voor, van haar tante afgedwaald te zijn en daarom uit vrees voor berisping 's avonds niet te zijn thuisgekomen. De toedracht der zaak kwam echter langzamerhand toch uit, al was het ook maar in groote trekken. Het bleek, dat Agatha sinds haar vertrek bij haar tante vertoefd had, dat zij dagelijks bezoek ontvangen had van Willem Swanenburgh, met hem uit spelevaren was geweest en ten slotte naar Den Haag gereden was, waar zij voor een notaris elkan- der trouwheloften gedaan hadden. Men was dus weer even ver als een jaar geleden, behalve dat Agatha's liefde nu een ander betrof.

De vijftienjarige evenwel was niet zoo volgzaam als de veertienjarige zich betoond had. Willem noch zijn meisje scheen aan toegeven te denken en wij moeten wel aannemen, dat de liefde bij haar ditmaal niet zuiver platonisch was en Willem voor haar heel wat meer betekende dan Jasper! Agatha's geheele houding duidde aan, dat haar hart gesproken had en dat zij niet van zins was zich ook dezen tweeden vrijer te laten ontnemen. Zij had tegenwerking verwacht en zich daarom laten schaken; nu was zij ook bereid tot het uiterste voor haar liefde te strijden. Dit voornemen sprak ten minste uit den brief, d.d. 20.